

1. А коли настав ранок, усі первосвященики й старші народу зібрали нараду супроти Ісуса, щоб Йому заподіяти смерть.
2. І, зв'язавши Його, повели, та й Понтію Пилату намісникові віддали.
3. Тоді Юда, що видав Його, як побачив, що Його засудили, розкаявся, і вернув тридцять срібняків первосвященикам і старшим,
4. та й сказав: Я згрішив, невинну кров видавши. Вони ж відказали: А нам що до того? Дивись собі сам...
5. І, кинувши в храм срібняки, відійшов, а потому пішов, та й повісився...
6. А первосвященики, як взяли срібняки, то сказали: Цього не годиться покласти до сховку церковного, це ж бо заплата за кров.
7. А порадившись, купили на них поле ганчарське, щоб мандрівників ховати,
8. чому й зветься те поле полем крові аж до сьогодні.
9. Тоді справдилось те, що сказав був пророк Єремія, промовляючи: І взяли вони тридцять срібняків, заплату Оціненого, що Його оцінили сини Ізраїлеві,
10. і дали їх за поле ганчарське, як Господь наказав був мені.

11. Ісус же став перед намісником. І намісник Його запитав і сказав: Чи Ти Цар Юдейський? Ісус же йому відказав: Ти кажеш.
12. Коли ж первосвященики й старші Його винуватили, Він нічого на те не відказував.
13. Тоді каже до Нього Пилат: Чи не чуєш, як багато на Тебе свідкують?
14. А Він ні на одне слово йому не відказував, так що намісник був дуже здивований.
15. Мав же намісник звичай відпускати на свято народів в'язня одного, котрого хотіли вони.
16. Був тоді в'язень відомий, що звався Варавва.
17. І, як зібрались вони, то сказав їм Пилат: Котрого бажаєте, щоб я вам відпустив: Варавву, чи Ісуса, що зветься Христос?
18. Бо він знав, що Його через заздрощі видали.
19. Коли ж він сидів на суддевім сидінні, його дружина прислала сказати йому: Нічого не май з отим Праведником, бо сьогодні вві сні я багато терпіла з-за Нього...
20. А первосвященики й старші попідмовляли народ, щоб просити за Варавву, а Ісусові смерть заподіяти.
21. Намісник тоді відповів і сказав їм: Котрого ж із двох ви бажаєте, щоб я вам відпустив?

Вони ж відказали: Варавву.

22. Пилат каже до них: А що ж маю зробити з Ісусом, що зветься Христос? Усі закричали: Нехай розп'ятий буде!...

23. А намісник спитав: Яке ж зло Він зробив? Вони ж зачали ще сильніше кричати й казати: Нехай розп'ятий буде!

24. І, як побачив Пилат, що нічого не вдіє, а неспокій ще більший стається, набрав він води, та й перед народом умив свої руки й сказав: Я невинний у крові Його! Самі ви побачите...

25. А весь народ відповів і сказав: На нас Його кров і на наших дітей!...

26. Тоді відпустив їм Варавву, а Ісуса, збичувавши, він видав, щоб розп'ятий був.

27. Тоді то намісникові вояки, до преторія взявши Ісуса, зібрали на Нього весь відділ.

28. І, роздягнувши Його, багряницю наділи на Нього.

29. І, сплівши з тернини вінка, поклали Йому на голову, а тростину в правицю Його. І, навколішки падаючи перед Ним, сміялися з Нього й казали: Радій, Царю Юдейський!

30. І, плювавши на Нього, хапали тростину, та й по голові Його били...

31. А коли назнущалися з Нього, зняли з Нього плаща, і зодягнули в одягу Його. І повели

Його на розп'яття.

32. А виходячи, стріли одного кірінеянина, Симон на ймення, його змусили нести для Нього хреста.

33. І, прибувши на місце, що зветься Голгофа, цебто сказати Череповище,

34. дали Йому пити вина, із гіркотою змішаного, та, покуштувавши, Він пити не схотів.

35. А розп'явши Його, вони поділили одягу Його, кинувши жереба.

36. І, посідавши, стерегли Його там.

37. І напис провини Його помістили над Його головою: Це Ісус, Цар Юдейський.

38. Тоді розп'ято з Ним двох розбійників: одного праворуч, а одного ліворуч.

39. А хто побіч проходив, Його лихословили та головами своїми хитали,

40. і казали: Ти, що храма руйнуєш та за три дні будуєш, спаси Самого Себе! Коли Ти Божий Син, то зійди з хреста!

41. Так само ж і первосвященики з книжниками та старшими, насміхаючися, говорили:

42. Він інших спасав, а Самого Себе не може спасти! Коли Цар Він Ізраїлів, нехай зійде тепер із хреста, і ми повіримо Йому!
43. Покладав Він надію на Бога, нехай Той Його тепер визволить, якщо Він угодний Йому. Бо Він говорив: Я Син Божий...
44. Також насміхалися з Нього й розбійники, що з Ним були розп'яті.
45. А від години шостої аж до години дев'ятої темрява сталась по цілій землі!
46. А коло години дев'ятої скрикнув Ісус гучним голосом, кажучи: Елі, Елі, лама савахтані? цебто: Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?...
47. Дехто ж із тих, що стояли там, це почули й казали, що Він кличе Іллю.
48. А один із них зараз побіг і взяв губку та, оцтом її наповнивши, настромив на тростину й давав Йому пити.
49. Інші казали: Чекай но, побачмо, чи прийде Ілля визволяти Його.
50. А Ісус знову голосом гучним іскрикнув, і духа віддав...
51. І ось завіса у храмі роздерлась надвоє від верху аж додолу, і земля потряслася, і зачали розпадатися скелі,
52. і повідкривались гроби, і повставало багато тіл спочилих святих,

53. а з гробів повиходивши, по Його воскресенні, до міста святого ввійшли, і багатьом із'явились.

54. А сотник та ті, що Ісуса з ним стерегли, як землетруса побачили, і те, що там сталося, налякалися дуже й казали: Він був справді Син Божий!

55. Було там багато й жінок, що дивилися здалека, і що за Ісусом прийшли з Галілеї, і Йому прислужували.

56. Між ними була Марія Магдалина, і Марія, мати Якова й Йосипа, і мати синів Зеведеєвих.

57. А коли настав вечір, то прийшов муж багатий із Ариматеї, на ім'я Йосип, що й сам був навчався в Ісуса.

58. Він прийшов до Пилата й просив тіла Ісусового. Пилат ізвелів тоді видати.

59. І взяв Йосип Ісусове тіло, обгорнув його плащаницею чистою,

60. і поклав його в гробі новому своїм, що був висік у скелі. До дверей гробових привалив він великого каменя, та й відійшов.

61. Була ж там Марія Магдалина та інша Марія, що сиділи насупроти гробу.

62. А наступного дня, що за п'ятницею, до Пилата зібралися первосвященики та фарисеї,

63. і сказали: Пригадали ми, пане, собі, що обманець отой, як живий іще був, то сказав: По трьох днях Я воскресну.

64. Звели ж гріб стерегти аж до третього дня, щоб учні Його не прийшли, та й не вкрали Його, і не сказали народів: Він із мертвих воскрес! І буде остання обмана гірша за першу...

65. Відказав їм Пилат: Сторожу ви маєте, ідіть, забезпечте, як знаєте.

66. І вони відійшли, і, запечатавши каменя, біля гробу сторожу поставили.